

Arrest

nr. 246 463 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 14 mei 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 juli 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verwerende partij verklaart deze aanvraag op 26 maart 2020 onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2018 werd ingediend door :

[A.L.] [...]

[M.G.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[M.G.] [...]

[M.A.] [...]

Nationaliteit: Armenië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 18.01.2006 naar België kwam samen met zijn moeder, mevrouw [B.M.] [...]. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.07.2006 met een beslissing van niet. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 06.04.2011 samen met zijn moeder een tijdelijke verblijfmachtiging kreeg op basis van hun aanvraag 9ter ingediend op 08.09.2010. Deze aanvraag 9ter was gebaseerd op de medische problematiek van zijn moeder. Op 19.04.2013 werd hun aanvraag tot verlenging van hun tijdelijk verblijf geweigerd door de dienst 9ter. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.05.2013. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten op 31.10.2014. Op datum van 12.12.2014 werd betrokkene door onze diensten gerepatrieerd naar Armenië. Huidige aanvraag 9bis is zijn eerste procedure na zijn repatriëring. Wat betreft mevrouw [A.], zij kwam op 18.09.2012 naar België met een geldig visum type C en had een toegestaan verblijf tot 30.09.2012. Mevrouw ondernam geen poging tot het bekomen van een verblijfsmachtiging tot huidige aanvraag 9bis en heeft steeds op illegale wijze in België verbleven.

Wat betreft de bewering van mijnheer dat hij sinds 2006 ononderbroken in België zou verblijven, dienen we dus op te merken dat deze bewering niet gestaafd wordt door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Mijnheer werd door onze diensten gerepatrieerd op 12.12.2014. Ter staving van zijn hernieuwde aanwezigheid in België bevat het administratief dossier slechts één bewijs, het op 01.07.2017 ondertekende huurcontract. Bovendien blijkt uit de voorgelegde huwelijksakte dat mijnheer in 2012 terugkeerde naar Armenië om er op 10.08.2012 in het huwelijk te treden met mevrouw. De bewering dat hij sinds 2006 ononderbroken in België zou verblijven, kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd zouden hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen

bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Echter, we stellen vast hoewel mijnheer inderdaad familieleden heeft in België, hij hiervan geen melding maakt in huidige aanvraag 9bis. Enkel één voorgelegde getuigenverklaring vermeldt dat de broer van mijnheer en zijn gezin in België wonen evenals één maternale oom en zijn gezin. Er wordt echter geen enkel stuk voorgelegd dat betrekking heeft op deze familieleden. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van mijnheer eveneens in België verblijven. Echter, zij beschikken niet over enig verblijfsrecht. Zijn ouders worden evenmin vermeld in huidige aanvraag 9bis. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden drie getuigenverklaringen voorleggen. Hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen en verwijzen in dit kader naar artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel

van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische grondwet kunnen niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de vraag om internationale bescherming van betrokkene geweigerd werd op 28.07.2006 door het CGVS en dat mevrouw nooit een vraag tot internationale bescherming indiende. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier al jaren schoolgaand zijn en uitstekende resultaten zouden behalen en dat het lopend schooljaar niet onderbroken zou mogen worden. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het oudste kind steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien merken we op dat het jongste kind de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft (pas op 01.09.2020) en dat hun oudste kind pas sinds 01.09.2019 leerplichtig is. Redelijkerwijs kunnen we ervan uit gaan dat, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen de Armeense taal niet goed zouden beheersen, qua lezen en schrijven, dat zij geen enkele binding zouden hebben met Armenië en dat een terugkeer voor hen bijzonder traumatisch zou zijn. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder merken we dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Verder merken we op dat hun jongste kind nog niet leerplichtig is en dus evenmin kan lezen en schrijven in het Nederlands. Hun oudste kind is pas leerplichtig sinds 01.09.2019 en is dus pas begonnen met leren lezen en schrijven. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen in Armenië zouden kunnen aansluiten op school.

Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer voor de kinderen bijzonder traumatisch zou zijn, merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen bindingen meer zouden hebben met hun land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar voor mevrouw en 28 jaar voor mijnheer (zonder rekening te houden met zijn repatriëring in 2014) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds 2006 ononderbroken in België zou verblijven, dat mevrouw sinds 2012 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen maken, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale bindingen, dat zij ten eerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie, dat zij daarbij niet onopgemerkt gebleven zouden zijn, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zouden hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat zij een uitermate grote wilskracht en inzet zouden betuigen om zich aan te passen en vrienden te maken, dat zij een plaats gevonden zouden hebben in onze maatschappij waar zij zich ten volle zouden kunnen ontplooien, dat onze maatschappij enorm veel van hen zou krijgen zonder dat zij zelf iemand tot last zouden zijn, dat het hen aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat zij zich zouden inzetten om te leven als goede en vriendelijke mensen, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij hierdoor een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat het enorm belangrijk voor hen zou zijn om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, dat mijnheer een arbeidsverleden in België zou hebben, dat zij op zeer intensieve wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat zij werkbereid zouden zijn, dat mijnheer enkele loonfiches voorlegt evenals een betalingsfiche van het jaar 2012, zijn attest van inburgering, zijn attest van deelname aan de cursus maatschappelijke integratie, een overzicht van de door hem gevolgde Nederlandse taallessen, een attest van tewerkstelling, drie getuigenverklaringen, hun huurovereenkomst en een attest van door mevrouw gevolgde Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...).

1.3. Eveneens op 26 maart 2020 geeft de verwerende partij verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die op identieke wijze luiden als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers op:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”.

Zij betogen als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen -in casu de bestreden beslissing d.d. 26.03.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 26.03.2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoeker niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.*
- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;*

Meer bepaald stelt verwerende partij het volgende vast:

- dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM*
- dat een tijdelijke verwijdering van verzoeker met zijn omgeving geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*
- dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 3 EVRM*
- dat de verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet van toepassing zou zijn*

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker om redenen die verzoeker eigenlijk niet duidelijk zijn.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat verzoeker hier sinds 2006 een heel nieuw leven opgebouwd heeft. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlenen aan verzoeker.

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft, de taal spreekt, sociaal verankerd is en hier een heel nieuw leven heeft opgebouwd samen met zijn vrouw en hun twee minderjarige kinderen die op het grondgebied geboren zijn (namelijk [...]), dat ook de ouders van verzoekers en nog veel andere familieleden in België wonen, alsook het feit dat verzoeker geen banden meer heeft met Armenië, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker wanneer zij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn. Niets is minder waar.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering.

In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Bovendien kan verzoeker de redeneerwijze van verwerende partij niet volgen wanneer deze stelt dat artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM, alsook artikel 3 van het IVRK inroepen niet dienstig zou zijn, omdat naar eigen zeggen van verwerende partij verzoeker geen nadeel zou lijden indien hij zijn leven met zijn gezin zou verderzetten in Armenië, een land waarmee hij sinds jaren geen banden meer heeft, en waarvan zijn minderjarige kinderen, die in België school lopen, de cultuur niet kennen laat staan de taal ervan spreken.

Schending aan van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel

Het staat buiten kijf dat verzoeker voldoet aan alle voorwaarden om toegelaten te worden.

Verzoeker heeft in België een nieuw leven opgebouwd met zijn gezin. Bovendien heeft hij een heel netwerk van vrienden en familieleden die in België wonen, waaronder zijn ouders. Een eventuele terugkeer naar Armenië zal een enorme invloed hebben op het leven van verzoeker en zijn gezin, alsook diepe psychische sporen nalaten.

Het feit dat verwerende partij beweert dat de minderjarige kinderen door hun jonge leeftijd over een groter aanpassingsvermogen zouden beschikken om hun schoolloopbaan in Armenië verder te zetten, alsook de bewering dat het jongste kind nog niet leerplichtig zou zijn (dat nochtans in september dit jaar naar de lagere school zal gaan), toont aan dat verwerende partij zich slechts beroept op theoretische standaardformuleringen en geen enkele rekening houdt met de belangen van de kinderen en die van het gezin in zijn geheel. Het staat vast dat deze minderjarige kinderen in het geval van een repatriëring naar Armenië een bijzonder groot trauma zullen oplopen, om nog maar niet te spreken van de leerachterstand waarvan sprake zal zijn indien deze kinderen onderwijs zullen moeten volgen in een taal die zij totaal niet machtig zijn.

Dat verwerende partij er zomaar van uitgaat dat verzoeker zijn kinderen de Armeense taal en cultuur wel zal bijgebracht hebben, is een loutere veronderstelling die niet op feiten berust en waarvan geen enkel bewijs voorhanden is. Bovendien banaliseert verwerende partij hiermee de preciaire situatie waarin verzoeker zich met zijn gezin bevindt, alsook de angst van zijn minderjarige kinderen om gerepatriëerd te worden naar een voor hen onbekend land.

De beslissing is dan ook niet genomen met de nodige overweging van de verschillende belangen en is disproportioneel met het doel dat door de beslissing wordt nagestreefd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift nergens een concrete uitleg aangaande de wijze waarop het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden door de bestreden beslissingen. Deze onderdelen van de middelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoekers hierover uitgebreid hebben uiteengezet in hun verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Specifiek wat betreft de eerste bestreden beslissing werd, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoekers stellen in het donker te tasten voor wat betreft de motivering in rechte, doch de Raad kan enkel opmerken dat de wettelijke grondslag van de eerste bestreden beslissing – met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – hierin eenvoudigweg kan worden gelezen.

2.4. Waar zij opwerpen dat de verwerende partij hen het verblijf weigert om redenen die hen niet duidelijk zijn en omdat dat de door hen bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om hen het verblijf te verlenen, dwalen verzoekers over de inhoud van de eerste bestreden beslissing. In casu ligt geenszins een ongegrondheidsbeslissing voor, waarin zou zijn gesteld dat er geen redenen zijn om verzoekers tot een verblijf te machtigen, doch betreft het een onontvankelijkheidsbeslissing, waarin werd gesteld dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen hun verblijfsaanvraag in te dienen vanuit hun land van herkomst. Verzoekers kunnen dus geen motieven verwachten of lezen in de eerste bestreden beslissing die verduidelijken waarom ze niet tot een verblijf in het Rijk worden gemachtigd.

2.5. In de eerste bestreden beslissing zet de verwerende partij duidelijk uiteen waarom de elementen aangehaald in de in punt 1.1. aangehaalde aanvraag geen buitengewone omstandigheid vormen die verzoekers ervan vrijstelt de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Hiermee voldoet de verwerende partij aan haar formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met hun uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht, hun overtuiging dat de eerste bestreden beslissing “*maar schaars gemotiveerd is*” alsook hun verwachting dat de motivering van de eerste bestreden beslissing omstandiger moet zijn, tonen verzoekers geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om de aangehaalde elementen te beoordelen en, indien hij van oordeel is dat deze geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, uiteen te zetten waarom niet. Hij moet m.a.w. verduidelijken hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid ter zake aanwendt, quod in casu. De formele motiveringsplicht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder niet om in het algemeen te omschrijven wat buiten-

gewone omstandigheden zijn. Ook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel leggen zulks niet op.

2.7. Losstaand van de vraag in welke mate een motivering waarin concreet wordt ingegaan op de elementen die verzoekers' zaak kenmerken stereotiep zou zijn, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat een beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet duidelijk zouden zijn en niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek die verzoekers op de motieven uiten, wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 12 december 2001, nr. 101.624).

Voor wat betreft de draagwijdte van de in het middel geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, kan eveneens worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoekers hieraan hebben gewijd in hun verzoekschrift.

2.9. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”* Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: (i) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; (ii) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. De bevoegde minister c.q. staatssecretaris en zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, beschikken in dit verband over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.10. Verweerder oordeelde in casu, zoals gezegd, dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde de aanvraag om verblijfsmachtiging om die reden onontvankelijk.

2.11. Verzoekers vragen dat de *“Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet”*. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het beschikken over een identiteitskaart of internationaal paspoort (behoudens de bij wet voorziene vrijstellingen) en het aantonen van de buitengewone omstandigheden cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. Dit houdt in dat als er geen buitengewone omstandigheden zijn, dit op zich een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging kan schragen waarbij verweerder er dus niet toe is gehouden zich uit te spreken over de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden. Uit het feit dat de

verwerende partij zich in de eerste bestreden beslissing enkel uitspreekt over de buitengewone omstandigheden kunnen geen conclusies worden getrokken over het vervuld zijn van andere ontvankelijkheidsvoorwaarden inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zelfs als deze zouden zijn vervuld, hebben ze geen invloed op of geen uitstaans met de door de verwerende partij gedane beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekers' betoog aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.12. Verzoekers betogen dat zij *“pro forma door verwerende partij afgewezen word[en], zonder dat men de verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.”* Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om alle elementen en stukken die hij relevant acht, te voegen bij de aanvraag. Verzoekers kunnen dan ook niet de verwachting koesteren om een vraag of uitnodiging te krijgen van de verwerende partij met het oog op het overmaken van bijkomende inlichtingen en stukken, nog daargelaten de vaststelling dat zij ook niet concretiseren welke stukken en inlichtingen ze dan zouden hebben overgemaakt die aanleiding hadden kunnen geven tot een andersluidende beslissing.

2.13. Door de elementen die hun zaak kenmerken te herhalen, waaronder het feit dat ze twee minderjarige kinderen hebben, erop te wijzen dat de verwerende partij slechts standaardformuleringen hanteert, te poneren dat de kinderen in geval van repatriëring naar Armenië een bijzonder groot trauma zullen oplopen alsook een leerachterstand omdat ze aldaar onderwijs zullen moeten volgen in een taal die ze niet machtig zijn, aan te halen dat de verwerende partij geen rekening houdt met de belangen van de kinderen en van hun gezin in het geheel en dat zij hun precare situatie alsook de angst van hun kinderen om te worden gerepatriëerd naar een onbekend land banaliseert, kunnen verzoekers de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar hierin wordt gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier al jaren schoolgaand zijn en uitstekende resultaten zouden behalen en dat het lopend schooljaar niet onderbroken zou mogen worden. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het oudste kind steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien merken we op dat het jongste kind de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft (pas op 01.09.2020) en dat hun oudste kind pas sinds 01.09.2019 leerplichtig is. Redelijkerwijs kunnen we ervan uit gaan dat, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen de Armeense taal niet goed zouden beheersen, qua lezen en schrijven, dat zij geen enkele binding zouden hebben met Armenië en dat een terugkeer voor hen bijzonder traumatisch zou zijn. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder merken we dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Verder merken we op dat hun jongste kind nog niet leerplichtig is en dus evenmin kan lezen en schrijven in het Nederlands. Hun oudste kind is pas leerplichtig sinds 01.09.2019 en is dus pas begonnen met

leren lezen en schrijven. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen in Armenië zouden kunnen aansluiten op school.

Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer voor de kinderen bijzonder traumatisch zou zijn, merken we op dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien in het land van herkomst.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat het jongste kind de leerplichtige leeftijd nog niet heeft bereikt en eraan toevoegt: “(pas op 01.09.2020)”. Verzoekers achten dat “een bewering” maar beamen zelf dat het jongste kind in september naar de lagere school zal gaan, zodat ze hun eigen betoog onderuit halen.

Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij uitgaat van veronderstellingen dat ze hun kinderen wel de Armeense taal en cultuur zullen hebben bijgebracht, maar de Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel achten dat de verwerende partij uit de vaststellingen “Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren”. en “verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder merken we dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal” tot de volgende gevolgtrekking komt: “Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht.” Verzoekers brengen alleszins niets concreets in tegen deze overwegingen.

2.14. Het betoog van verzoekers is doorspekt van hun overtuiging dat de verwerende partij bij het beoordelen van hun aanvraag kennelijk onredelijk, disproportioneel en onzorgvuldig is tewerk gegaan, dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd in haar beoordeling, dat ze “met de grove borstel over [het] dossier heengestapt is” en ze poneren dat het “buiten kijf” staat dat ze voldoen aan alle voorwaarden om te worden toegelaten, maar hiermee tonen verzoekers niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Nergens gaan verzoekers in concreto in op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de buitengewone omstandigheden die zij hadden ontwikkeld in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.15. Verzoekers tonen ten slotte met hun theoretische beschouwingen over allerlei algemene beginselen van behoorlijk bestuur – meer dan er worden opgeworpen in het middel – daarvan geen schending in concreto aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA